

Postoji li još prava ljubav prema čovjeku?

Što znači u današnje vrijeme biti zaljubljen, što znači naći pravu ljubav?

Svi, a pogotovo mi mladi trebali bismo se zapitati što ova nova „moderna“ generacija radi od nas. Što mi krivo radimo da smo tako kažnjeni i da živimo u svijetu punom mržnje. Ne mislim samo na ljubav prema ženi i muškarcu nego i općenito. Jesu li ova naša prijateljstva istinska? Volimo li istinski ljude koji su svaki dan pored nas ili smo uistinu toliko sebični? Lagano je definirati „ljubav“ u današnje vrijeme. Muškarac i žena se pronadu, zaljube se na prvi pogled jer vide nešto lijepo jedno u drugome i misle da će provesti ostatak života zauvijek sretni. Nakon svadbe stižu djeca, a zatim i problemi. Tek kad skinu „rozne naočale“ i primijete da im partner možda i nije takav kakvim se činio cijelo vrijeme. U najgorem slučaju dođe do rastave i roditelji odu svatko svojim putem i skoro zaborave da su roditelji. Drugi primjer smo i mi mladi. Da, znam, mladi smo, puni energije, želimo nešto novo doživjeti i upoznati nove stvari, zbog toga i izlazimo van. Ne kažem ja ništa protiv izlazaka, ali smatram da će sve to doći u svoje vrijeme i u nekoj mjeri. U današnje vrijeme se izlazi već sa trinaest godina pa se djevojčice sređuju kao da imaju dvadeset godina s nadom da upoznaju što starijega dečka. Djevojčice misle da se čine starije i ja se zapitam zašto žele biti starije? Sve dolazi u svoje vrijeme tako da treba živjeti svaki dan kao da je posljednji. Zapravo, ako si te mlade cure nađu puno starijeg dečka i pomisle da je to prava ljubav, mislim da im ta sreća neće dugo trajati. Muško kao muško slagat će puno toga i htjeti će samo iskorisiti curu, a one će samo patiti zbog prekida i stvoriti mržnju prema drugom spolu. Tako je isto i kod prijateljstva. Tko u današnje vrijeme može biti pravi prijatelj? Kome vjerovati? Ima puno pitanja koja se čovjek može zapitati tijekom života. Ljudi jednostavno nemaju više povjerenja jedni u druge i postaju sumnjičavi.

Sada pitanje, kako je došlo do toga svega? Kako da više ne možeš ni rođenom bratu dati svoju ljubav? Zar je smisao današnjice da nam sve propadne, a pogotovo da nam nestane čovječanstvo?

Eh, da mi je živjeti u vrijeme naših baka i djedova. Ljudi su vjerovali jedni drugima i našli prave ljubavi. Bilo je pravih prijateljstava, a rijetko kada mržnje. Poštovalo se i voljelo istinski. Ljudi su tada znali popraviti slomljene stvari, a nisu ih odmah odbacili.

Još me uvijek muči pitanje tko je kriv za to sve? Jesmo li krivi mi mladi? Hoćemo li mi uništiti ovu zemlju do kraja? Što bismo trebali učiniti da pobijedimo ovaj začarani krug? Sve ovisi o nama. Trebali bismo napokon zastati i reći da je ovaj put pogrešan, jer da se ne zaboravi – mi smo sljedeći odrasli na ovoj zemlji!

(488 riječi)

Nives Dilber

Jezik: hrvatski

Vrst teksta: sastavak

Broj stranica: 2

Ljeto: 2015.

Škola: Trgovačka akademija/HAK Željezno

Učiteljica: mag. Angelika Kornfeind

Predala za datarnicu: mag. Angelika Kornfeind